

Avizul Comitetului Regiunilor „Cooperarea teritorială în bazinul Mării Mediterane prin intermediul macroregiunii adriatico-ionice”

(2012/C 9/03)

COMITETUL REGIUNILOR

- subliniază că strategia macroregională nu poate acoperi toate domeniile de intervenție, ci trebuie să se focalizeze asupra provocărilor și problematicilor macroregiunii respective, care urmează a fi identificate în contextul unei evaluări comune a partenerilor, și evidențiază faptul că macroregiunea, ca zonă funcțională, nu are granițe prestabilite, iar definiția sa este strâns legată de calitatea și numărul provocărilor comune care urmează să fie abordate;
- consideră că, din această perspectivă, strategia macroregională poate deveni un instrument important pentru materializarea obiectivului coeziunii teritoriale;
- subliniază că o valoare adăugată importantă a Strategiei macroregionale adriatico-ionice o reprezintă sublinierea atenției acordate de UE Balcanilor de Vest, ceea ce constituie un factor important de reconciliere a teritoriilor, contribuind la integrarea europeană;
- amintește că aria geografică acoperită de strategie cuprinde trei state membre (Italia, în special regiunile sale adriatico-ionice, Grecia și Slovenia), două țări candidate (Croația și Muntenegru) și trei țări potențial candidate (Albania, Bosnia și Herțegovina, Serbia); subliniază că, pe lângă dimensiunea maritimă, abordarea macroregională va trebui să ia în considerare toate problemele majore cu care se confruntă în prezent acest spațiu, de la protecția și conservarea mediului la energie, de la schimbările climatice la cercetare și inovare etc.;
- reamintește că alături de *principiul celor trei „nu”* al Comisiei Europene (fără noi reglementări, fără noi instituții și fără fonduri suplimentare) ar trebui să existe și *principiul celor trei „da”*: aplicarea și monitorizarea regulilor existente în macroregiune, crearea unei platforme, a unei rețele sau a unei grupări teritoriale a autorităților locale și regionale și a statelor membre și utilizarea resurselor financiare existente.

Raportor dl Gian Mario SPACCA (IT-ALDE), președintele Regiunii Marche**I. RECOMANDĂRI POLITICE**

COMITETUL REGIUNILOR

Observații generale

1. ia notă cu satisfacție de aprobarea de către Consiliul European, în octombrie 2009, a Strategiei europene pentru macroregiunea Mării Baltice, lansând astfel un proces prin care unele regiuni europene au găsit sau sunt pe cale de a găsi, datorită instrumentului strategiilor macroregionale, un posibil răspuns la problemele unei dezvoltări echilibrate și durabile;

2. reamintește rolul pe care l-a jucat, încă de la început, în elaborarea unor strategii europene macroregionale, deoarece ele contribuie la promovarea participării autorităților regionale și locale, dat fiind că prezintă o valoare adăugată a UE;

3. salută faptul că, cu ocazia forumului organizat la 13 aprilie 2010 pe tema „Macroregiunile europene – integrare prin cooperare teritorială”, multe regiuni europene și-au reafirmat interesul pentru acest subiect; dezbaterile și lucrările desfășurate cu ocazia forumului CoR conduc la concluzia că macroregiunea poate constitui o modalitate inovatoare de cooperare teritorială la nivel interregional și transnațional, în măsură să consolideze coerența și coordonarea acțiunilor politice în diverse sectoare, prin raționalizarea utilizării resurselor financiare și punerea în valoare a rolului autorităților regionale și locale, pe baza principiilor guvernantei pe mai multe niveluri, cu implicarea pleneră a organizațiilor societății civile;

4. consideră că, prin modalitățile și domeniile de aplicare, abordarea macroregională poate intra în consonanță cu alte politici strategice ale Uniunii, precum Strategia Europa 2020, politica de coeziune și politica maritimă integrată;

5. subliniază că, ținând seama de caracteristicile sale, strategia macroregională nu poate acoperi toate domeniile de intervenție, ci trebuie să se focalizeze asupra provocărilor și problematicilor specifice macroregiunii respective care urmează a fi identificate în contextul unei evaluări comune a partenerilor, îmbinând principiul cooperării cu cel al subsidiarității;

6. evidențiază faptul că macroregiunea, ca zonă funcțională, nu are granițe prestabilite, iar definiția sa este strâns legată de calitatea și numărul problemelor comune care urmează să fie ridicate; de aceea crearea acesteia trebuie să se întemeieze pe anumite criterii concrete (având la bază relații geografice) pentru a permite cooperarea cu privire la probleme care pot fi rezolvate; astfel ar trebui să se asigure o legătură mai bună cu alte zone, cum ar fi zona Europei Centrale, zona Alpilor și zona Dunării;

7. consideră că, din această perspectivă, strategia macroregională poate deveni un instrument important pentru materializarea obiectivului coeziunii teritoriale, susținut cu hotărâre de Tratatul de la Lisabona, și pentru consolidarea proceselor de aderare la Uniunea Europeană a țărilor candidate și a celor potențial candidate, pe baza intereselor comune ale regiunilor, ale statelor membre „vechi” și „noi”, precum și ale statelor terțe, fapt demonstrat deja, de exemplu, de strategiile Uniunii Europene pentru regiunea Mării Baltice și pentru regiunea Dunării;

8. subliniază că o valoare adăugată importantă a Strategiei macroregionale adriatico-ionice o reprezintă sublinierea atenției acordate de UE Balcanilor de Vest, așa cum s-a întâmplat și în trecut, în cazul integrării zonelor din centrul și estul Europei;

9. semnaleză că Strategia macroregională AI constituie un factor important de reconciliere a teritoriilor din estul Mărilor Adriatică și Ionică, recunoscând și redescoperind totodată valorile comune care unesc de secole aceste două regiuni;

10. evidențiază faptul că o valoare suplimentară a Strategiei macroregionale decurge din posibilitatea de a consolida cooperarea regională în aceste teritorii – care aparțin totodată zonei mai vaste a bazinului mediteranean – și de a contribui la apropierea acestora de obiectivul integrării europene;

11. subliniază că macroregiunea nu constituie un nivel instituțional suplimentar în cadrul Uniunii Europene, ci o rețea, o modalitate operațională sau, mai precis, o acțiune comună care implică participarea diversilor actori europeni, naționali, regionali, locali, diverse politici și diverse programe de finanțare. Prin urmare, este de dorit o conectare într-o rețea flexibilă și nebirocratică a tuturor actorilor, instrumentelor și inițiativelor;

O strategie a Uniunii Europene pentru regiunea adriatico-ionică: context

12. observă că teritoriile limitrofe mărilor Adriatică și Ionică reprezintă un bazin maritim internațional și o regiune internațională în care, din perspectivă istorică, geografică, economică, ecologică sau socială, interacțiunile dintre țări au fost dintotdeauna o trăsătură distinctivă. Mările Adriatică și Ionică reprezintă (eco)regiuni maritime și marine de prim-plan, învecinate cu zona centrală a Mării Mediterane și cu deschidere către aceasta, o mare semiînchisă, cu rată scăzută de reînnoire a apei;

13. subliniază că Macroregiunea adriatico-ionică (MRAI) cuprinde state riverane membre ale UE, țări candidate și țări potențial candidate. Este o zonă foarte eterogenă din punct de vedere economic, ecologic și cultural. Odată cu procesul în curs de aderare a țărilor din Balcanii de Vest, pe lângă faptul că vor împărtăși o moștenire comună, Marea Adriatică și Marea Ionică vor experimenta din ce în ce mai mult libera circulație a persoanelor, mărfurilor și serviciilor;

14. amintește că aria geografică acoperită de strategie cuprinde trei state membre (Italia, în special regiunile sale adriatico-ionice, Grecia și Slovenia), două țări candidate (Croația și Muntenegru) și trei țări potențial candidate (Albania, Bosnia și Herțegovina, Serbia), având, fără a lua în calcul suprafețele marine, aproape 450 000 de km² și circa 60 de milioane de locuitori. Este vorba de o regiune care se extinde dincolo de bazinul mediteranean și care, prin însăși natura sa de liant între teritorii, de verigă de legătură între popoare și instituții, se pretează la elaborarea unei strategii comune, în măsură să creeze oportunități de dezvoltare durabilă și să optimizeze schimbul de idei, persoane, bunuri și servicii;

15. subliniază că bazinul adriatico-ionic reprezintă o „mare semiînchisă” și, în perspectivă, din ce în ce mai mult, o „mare internă” a Uniunii Europene. Este un bazin care prezintă similitudini cu zona Mării Baltice, în ambele cazuri fiind vorba de mări cu probleme și mize asemănătoare, ambele reprezentând zone de joncțiune între state membre și state terțe și, totodată, o deschidere naturală spre mare a zonei danubiene;

16. evidențiază că toate spațiile europene sunt interconectate și că este de dorit să se facă o legătură între zonele baltică și danubiană și cea adriatico-ionică, aceasta venind în mod firesc în completarea primelor două, fiind necesară și consolidarea politicii europene de cooperare teritorială;

17. ia notă de faptul că, de la sfârșitul anilor '70, regiunea adriatico-ionică intră în sfera de interes a diverselor organizații și inițiative, cele mai importante fiind:

— Forumul orașelor din zona mărilor Adriatică și Ionică, axat pe un model administrativ comun, pentru o dezvoltare mai echilibrată a teritoriilor administrate (cu circa 50 de membri);

— Forumul camerelor de comerț, în cadrul căruia sunt deosebit de relevante aspectele socioeconomice și protecția resurselor (cu cca 30 de membri);

— Forumul universităților – „Uniadriion”, care pornește de la realizarea unei conexiuni permanente între universități și centre de cercetare a zonelor de coastă din regiunea adriatico-ionică, pentru o producție multimedia comună (cu cca 32 de membri);

— Inițiativa adriatico-ionică (IAI), la care participă Albania, Bosnia și Herțegovina, Croația, Grecia, Italia, Muntenegru, Slovenia și Serbia, a fost lansată la încheierea conflictului din fosta Iugoslavie, în mai 2000, la Ancona, cu un scop bine precizat: garantarea securității și a cooperării în zona Adriaticii și a Mării Ionice;

— Euroregiunea adriatică, alcătuită în principiu din instituții la un nivel imediat inferior celui statal, de pe ambele țărmuri ale Mării Adriatice, în scopul dialogului și al coordonării respectivelor priorități de programare.

Acestora li se adaugă numeroase rețele de infrastructuri (precum *North Adriatic Port Association* – NAPA), rețele culturale, de educație și formare etc.;

18. amintește că în zonă se desfășoară de asemenea acțiuni de angajare ale Uniunii Europene, finanțate prin programele tematice (transport, energie, mediu etc.), prin programele naționale și regionale ale politicii de coeziune europeană (Obiectivele 1 și 2) și prin cele de cooperare europeană teritorială, precum programele de cooperare transfrontalieră în cadrul Instrumentului de preaderare (IPA CBC) pentru regiunea adriatică și programele similare de cooperare transfrontalieră (de exemplu, Italia-Slovenia, Grecia-Italia) și de cooperare transnațională (Programul Europa Centrală – CE, Programul Europa de Sud-Est – SEE, Programul pentru Marea Mediterană – MED, Programul pentru zona Alpilor), prin fondurile FEDER și prin instrumentul de preaderare IPA; caracterul urgent și valoarea adăugată a unei strategii a Uniunii Europene pentru macroregiunea în cauză rezidă chiar în beneficiile aduse de o deplină integrare între aceste programări și cele realizate la nivel național, regional și local, precum și de investițiile BEI, de sistemul local de credite și de actorii privați. În acest sens, Comitetul subliniază că un asemenea proces nu se poate limita la o logică interguvernamentală, necesitând aplicarea neîntârziată a pârgheii politico-instituționale și a expertizei tehnice a instituțiilor UE;

19. subliniază că această rețea amplă de relații constituie un punct de referință important și baza necesară pentru dezvoltarea dimensiunii europene a politicilor locale și regionale; sprijinirea mecanismelor transfrontaliere, transnaționale și interregionale de parteneriat capătă caracter strategic la nivel teritorial și contribuie la structurarea instrumentelor de dialog și de colaborare între autoritățile locale, regiuni și administrația centrală, conform Tratatului de la Lisabona;

20. consideră că, datorită trăsăturilor sale distinctive și, în special, datorită interesului pe care îl manifestă țările participante pentru temele conexe protecției apelor maritime și a zonelor costiere, Inițiativa adriatico-ionică (IAI) se poate transforma într-o dimensiune cu specific mediteranean prin excelență, iar datorită vocației sale geografice și a temelor care derivă din aceasta, IAI este menită să contribuie cu valoare adăugată la procesele de stabilizare din zonă și, mai ales, la dinamicile de integrare în spațiul european, evitând suprapunerile cu alte instituții care au sfere de acțiune și competențe diferite;

21. amintește că la 5 mai 2010, la Ancona, Consiliul adriatico-ionic, format din miniștrii de externe ai statelor asociate (IAI), a adoptat o declarație prin care subscrie la propunerea privind strategia macroregională și invită, dintre membrii săi, statele membre ale UE (Italia, Grecia Slovenia) să întreprindă acțiunile convenite pentru ca aceasta să fie aprobată de instituțiile UE;

22. subliniază că, la 23 mai 2011, Consiliul adriatico-ionic a adoptat o declarație prin care, luând notă cu satisfacție de decizia Consiliului European din 13 aprilie 2011 de la Bruxelles, care invită statele membre să continue acțiunile întreprinse în vederea creării de noi macroregiuni, își reafirmă angajamentul de a susține strategia macroregională pentru Marea Adriatică și Marea Ionică, ce urmează a fi realizată în cooperare cu Comisia Europeană și cu implicarea instituțiilor naționale, regionale și locale;

23. evidențiază că președinții parlamentelor naționale care au aderat la Inițiativa adriatico-ionică, întruniți la Bari (Italia), la 29 aprilie 2010, și la Budva (Munte negru), la 11 aprilie 2011, cu ocazia celei de-a VIII-a și, respectiv, a celei de-a IX-a Conferințe a lor, au adoptat declarații finale specifice, prin care parlamentele se angajează să depună mai multe eforturi pentru a contribui la procesul de aderare la UE a tuturor țărilor din Balcanii de Vest membre ale Inițiativei, și solicită instituțiilor europene să dezvolte, în zona din partea de sud-est a Europei, o strategie macroregională pentru bazinul adriatico-ionic;

24. amintește că teritoriile vizate de strategie sunt cele care gravitează din punct de vedere funcțional în jurul Mării Adriatice sau Mării Ionice. Între cele două coaste și hinterlandul bazinului adriatic sunt deosebiri mari de peisaj și mediu înconjurător, datorită caracteristicilor geomorfologice, presiunii puternice exercitate de dezvoltarea urbană și diferențelor demografice. În plus, zona prezintă puternice interconexiuni și influențe cu teritoriile Austriei și cu partea centrală și de est a Mediteranei;

25. subliniază că unele zone costiere sunt afectate de un nivel înalt de urbanizare, în special în zonele industriale, precum și în cele intens exploatate turistic. Presiunea puternică a utilizării solurilor în scopuri de producție, localizarea cererii și transformările habitatului de coastă pe care acestea le-au antrenat au provocat congestiunea unor mari suprafețe și permanenta restrângere a mediului natural. Cu toate acestea, există situri naturale excepționale și arii protejate, la nivel național și regional;

26. semnaleză că unele zone costiere, care se disting prin continuitatea peisajului și printr-un patrimoniu cultural, sunt tot mai amenințate în prezent de procesele de dezvoltare. Printre problemele identificate în zonă se numără lipsa infrastructurilor de tratare a apelor uzate și a deșeurilor, intensificarea urbanizării litoralului, emisia continuă în atmosferă de substanțe poluante provenite din transporturi și procese industriale și din producția de energie;

27. subliniază că, la scară mai largă, Strategia Uniunii Europene pentru macroregiunea adriatico-ionică (SMAI) reprezintă un atu prețios nu numai pentru teritoriile respective, ci și pentru UE, în ansamblu, urmărind îndeplinirea orientărilor strategice ale Uniunii în materie de dezvoltare inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii și, în special, ale Strategiei Europa 2020. Perioada de planificare a strategiei ar trebui să înceapă în 2012 sau în 2013, pentru a face posibilă această

alinie și pentru o mai bună adecvare la prioritățile viitorului cadru financiar multianual, ale cadrelor strategice comune și ale programelor operaționale aferente;

28. consideră că, dacă ar trebui definită o misiune a strategiei AI, aceasta ar fi de „conectare și protecție”: conectarea teritoriilor macroregiunii, pentru a stimula dezvoltarea durabilă a acesteia, protejând în același timp mediul lor maritim și costier, precum și hinterlandul, care sunt vulnerabile. Cele două macrostrategii europene pentru Marea Baltică și pentru regiunea Dunării, Strategia macroregiunii adriatico-ionice și viitoarele strategii ale UE ⁽¹⁾ pot crea acele interconexiuni și sinergii, inclusiv ale infrastructurii, invocate la punctul 18 din Concluziile Consiliului Afaceri Generale din 13 aprilie 2011. Ele ar trebui să constituie o axă ideală, între Nordul și Sudul Europei, iar în acest context macroregiunea adriatico-ionică ar consolida și descongiona poarta sud-estică a Europei de acces către restul lumii, putând include și zona centrală și de est a Mediteranei, prin prelungirea coridorului baltic-adriatic, prevăzută în Comunicarea Comisiei din 29 iunie 2011 [COM(2011) 500], și conectarea lui la rețelele intermodale. Având în vedere posibilitatea unor ample suprapuneri teritoriale între Strategia AI și Strategia pentru regiunea Dunării, Comisia Europeană ar trebui să prevadă mecanisme de coordonare corespunzătoare;

Mare, litoral și hinterland: o macroregiune care trebuie conectată, protejată și dezvoltată

29. consideră că un bazin maritim este prin definiție atât o resursă comună, care leagă țările și regiunile învecinate, cât și un bun comun care trebuie ocrotit. Marea necesită totuși intervenții comune care să genereze bunăstare și dezvoltare. Marea este un sistem fragil, afirmația fiind valabilă mai ales în cazul Mării Adriatice și al Mării Ionice, mări cu o rată scăzută de reînnoire a apelor, comunicând cu Mediterana, și ea o mare semiînchisă. Ar trebui integrate în SAI strategii maritime de ocrotire a mediului mărilor Adriatică și Ionică;

30. evidențiază că, din această perspectivă, MRAI poate fi văzută ca o comunitate maritimă. Prin urmare, strategia va contribui nu doar cu documente de planificare, ci și cu acțiuni concrete, vizibile, pentru a face față provocărilor cu care se confruntă regiunea. Statele, regiunile și alte părți interesate ar trebui să preia conducerea în anumite domenii prioritare și în cazul unor proiecte-pilot rezultate dintr-o abordare integrată a politicii maritime, a politicii în domeniul transporturilor și a celei portuare, în contextul coridoarelor trans-europene;

31. subliniază că, pe lângă dimensiunea maritimă, abordarea macroregională va trebui să ia în considerare toate problemele majore cu care se confruntă în prezent MRAI, de la protecția și conservarea mediului la energie, de la schimbările climatice la cercetare și inovare, de la menținerea resurselor submarine la resursele culturale, la competitivitate și la crearea de locuri de muncă, la comerț, la logistică și la formarea managerilor din administrația publică în zona adriatico-ionică;

⁽¹⁾ Câteva strategii în curs de elaborare: Strategia pentru zona geografică Marea Nordului-Canalul Măneci, Strategia pentru zona Alpilor, Strategia pentru Arcul Atlantic, Strategia pentru Marea Neagră etc.

32. reamintește poziția Comisiei Europene conform căreia strategiile macroregionale ar trebui să ia în considerare, în prezent, *principiul celor trei „nu”* – fără noi reglementări, fără noi instituții și fără fonduri suplimentare; consideră însă că ar trebui să existe și trei „da”: o aplicare și o monitorizare stabilite în comun a regulilor existente în macroregiune; crearea unei platforme, a unei rețele sau a unei grupări teritoriale a autorităților locale și regionale și a statelor membre, prin implicarea părților interesate și sub responsabilitatea organismelor Uniunii; utilizarea, pe baza unei decizii comune, a resurselor financiare existente ale Uniunii pentru elaborarea și punerea în aplicare a strategiilor macroregionale;

33. insistă asupra inițiativei prin care Consiliul European să invite Comisia Europeană să elaboreze până în 2012-2013 o Strategie pentru regiunea Adriatico-Ionică, strategie care, în condițiile unei maturizări suficiente a dezbaterii, să reprezinte la nivel european o alegere responsabilă din partea instituțiilor europene, deoarece în acest mod se poate ajunge la un consens și totodată la o abordare pragmatică a celor trei componente principale ale strategiei macroregionale, intervenind asupra noii programări 2014-2020;

34. relevă că, în privința subsidiarității și proporționalității, la fel ca în cazul Mării Baltice și al regiunii Dunării, ar fi posibilă și pentru zona adriatico-ionică identificarea unei strategii europene care, prin exploatarea numeroaselor rețele de cooperare existente și prin valorificarea multitudinii de inițiative, programe și proiecte în curs de desfășurare, adaptând și coordonând instrumentele de care dispun diverși actori, să contribuie la consolidarea procesului de integrare atât între state cât și în cadrul acestora, cu implicarea sporită a societății civile în procesul decizional și în punerea în aplicare a unor măsuri concrete;

35. subliniază că aceste condiții fac din Strategia macroregională a zonei adriatico-ionice un exemplu grăitor de „guvernanță pe mai multe niveluri” tradusă în practică, în măsura în care oferă posibilități de calificare și optimizare a cooperării, precum și de interacțiune a tuturor părților interesate de marile provocări care se profilează în acest teritoriu;

36. amintește că, în această etapă, în care cele mai multe măsuri se adoptă pe baze juridice care țin de sectoarele de competență ale Uniunii și ale statelor membre, Comisia va trebui să se limiteze pentru început la a propune anumite acțiuni care urmează a fi dezvoltate prin colaborarea tuturor nivelurilor de guvernare interesate, cu competențe și responsabilități corespunzătoare, iar apoi să-și asume un rol de coordonare, de control, de facilitare a punerii în aplicare și de monitorizare a strategiei. Pentru îndeplinirea acestui rol, Comisia ar trebui să recurgă pe cât posibil la structurile adecvate care există deja;

Concluzii

37. observă că, ținând cont de declarațiile adoptate de Consiliul adriatico-ionic (format din miniștrii de externe din cadrul IAI) și în contextul problemelor urgente și al provocărilor

actuale, trebuie demarată fără întârziere elaborarea unei strategii europene pentru zona adriatico-ionică, solicitând ca atare Consiliului European să încredințeze Comisiei Europene mandatul de a elabora strategia sus-menționată;

38. îndeamnă Parlamentul European, pe baza declarațiilor Conferințelor președinților parlamentelor naționale din cadrul Inițiativei adriatico-ionice și ținând seama de valoarea strategică pentru finalizarea procesului de aderare la UE, să-și asume o inițiativă politică fermă în vederea lansării unei strategii a Uniunii Europene pentru macroregiunea adriatico-ionică;

39. invită Parlamentul European, care se ocupă de redactarea unor documente importante privind punerea în aplicare a politicii maritime integrate, administrarea apelor teritoriale și politica în domeniul transporturilor, să țină cont de dimensiunea macroregională adriatico-ionică;

40. subliniază că strategia macroregională AI este într-un total compatibilă cu dezvoltarea unor euroregiuni care să se concentreze pe cooperarea între regiuni de frontieră sau pe dezvoltarea de structuri europene în contextul proiectelor transfrontaliere, transnaționale și interregionale care îmbracă forma juridică a unor Grupări europene de cooperare teritorială (GECT);

41. recomandă ca politicile Uniunii Europene și în special politica de coeziune pentru perioada de după 2013 să înscrie pe deplin strategiile macroregionale printre sectoarele proprii de cooperare teritorială (în special în ceea ce privește cooperarea transfrontalieră și transnațională), astfel încât programele operaționale regionale din următoarea perioadă de programare (2014-2020) să poată contribui efectiv la punerea în aplicare a acestor strategii;

42. ținând seama de punctul 21 din Concluziile Consiliului Afaceri Generale din 13 aprilie 2011, de Concluziile Consiliului European din 23 și 24 iunie 2011 și de faptul că instituțiile naționale și locale lucrează în prezent la un proiect de strategie macroregională, invită Comisia să demareze neîntârziat o monitorizare riguroasă a proiectelor strategice în desfășurare, aprobate și pe cale de a fi aprobate, care se regăsesc în teritoriile adriatico-ionice. De asemenea, solicită din nou Comisiei să adopte principiul celor „trei da”, exprimat în termenii menționați la punctul 32 al acestui aviz;

43. consideră necesar și urgent ca rolul și funcția macroregiunilor să fie apoi examinate și definite în contextul unei cărți verzi dedicate acestui subiect, după cum a solicitat deja în rezoluția sa privind programul legislativ și de lucru al Comisiei Europene pe anul 2010;

44. subliniază că Strategia pentru zona adriatico-ionică se bazează pe punerea în aplicare a principiului subsidiarității. Aceasta se va ocupa de probleme care nu pot fi abordate exclusiv la nivel local, regional și național;

45. evidențiază că strategia sus-menționată trebuie elaborată în cadrul unei ample consultări publice, ținând seama de experiențele dobândite în cadrul strategiilor UE pentru regiunea Mării Baltice și pentru regiunea Dunării. Aceasta trebuie realizată în strânsă colaborare cu rețelele și organizațiile existente în zonă și cu Comitetul Regiunilor, ca reprezentant al autorităților regionale și locale și al altor parteneri importanți;

46. amintește că, în conformitate cu recomandarea Consiliului Afaceri Generale din 13 aprilie 2011 referitoare la transparență, vizibilitate și la schimbul de bune practici între strategiile macroregionale, cu ocazia ediției 2011 a Zilelor porților deschise, parteneriatul „Macroregiunea adriatico-ionică”

a organizat o analiză a tematicilor macroregionale, punând accent îndeosebi pe o propunere de strategie macroregională pentru zona adriatico-ionică, atât printr-o dezbatere cu participarea reprezentanților celor 13 regiuni și orașe din cadrul parteneriatului, cât și printr-un atelier pe tema „Parteneriate publice și private”, cu prezentarea unor proiecte specifice aflate în desfășurare;

47. încredințează președintelui sarcina de a transmite prezentul aviz din proprie inițiativă Comisiei Europene, Parlamentului European, actualei Președinții a Consiliului și partenerilor din cadrul trioului de președinții.

Bruxelles, 11 octombrie 2011

Președinta
Comitetului Regiunilor
Mercedes BRESSO
